

[A. C. D. Petersen.]

min Mening særdeles godt Bevis for, hvor uheldig en saadan Værdistigningsafgift vilde kunne virke. Vi kan tage Forholdene, saaledes som vi kender dem ovre paa Fyn ved Strib. Takket være de Foranstaltninger, Samfundet har truffet paa denne Egn, har den faaet en overmaade central Beliggenhed ved Gennemfarten fra Landsdel til Landsdel, og det er bevisligt, at Grundværdien dér er steget gennem en længere Aarrække. Hvis man nu havde haft en Værdistigningsafgift, vilde man derovre have indkasseret enten til Kommune eller til Stat, hvor man nu vil lægge Indtægten, en overmaade stor Kapital, og nu træffer Samfundet andre Foranstaltninger — vel at mærke, naturligvis, hvis Lille Bælts Broen en Gang i en ikke alt for forfærdelig fjern Fremtid bliver færdig —, som nødvendigvis maa bringe disse Grunde til at falde i Værdi. Nu er det, jeg tillader mig at spørge den højtærede Finansminister: Hvis Forholdene nu havde været saaledes, at man ovre ved Strib havde betalt denne Værdistigningsafgift, skal vi sige i en Menneskealder, vilde Finansministeren saa ikke mene, at disse Mennesker, i hvert Fald naar de havde besiddet Ejendommene igennem hele dette Tidsrum, maatte være berettigede til at faa disse Værdier tilbagebetalt, som de havde maattet betale? Det vilde dog i høj Grad være uretfærdigt, om de nu skulde finde sig i en Værdinedgang, begrundet paa andre Samfundsforanstaltninger, uden at faa erstattet de Beløb, de tidligere havde betalt. Jeg tror, det meget vil afhænge af den højtærede Finansministers Besvarelse af dette Spørgsmaal, om der fra konservativ Side skal kunne ses en Mulighed for at gaa ind i et virkeligt Arbejde for at faa denne Lovgivning ført ud i Livet.

Finansministeren (Bramsnæs): Det er muligt, jeg har taget fejl med Hensyn til de fremtidige Muligheder for Forhandling med det konservative Folkeparti om Lovforslaget. Det vil naturligvis den fremtidige Behandling vise.

Det Spørgsmaal, der nu blev rettet til mig fra den sidste ærede Taler, forekommer det mig, at jeg har besvaret for lidt siden, idet det egentlig var det samme Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Fibiger rettede. Men jeg skal gerne gentage mit Svar. Lad os antage, at der i Strib forsvinder en Værdi. Hvis Ejerne i den Tid, Værdien har været dér, har haft Udbytte af den forøgede Værdi, finder jeg det ikke urimeligt, at de har betalt. Hvis de ikke har haft Udbytte, vil de efter

Lovforslagets Bestemmelser kunne faa Henstand, og hvis Værdien helt bliver borte, naar Henstanden er forbi, vil de ikke komme til at betale; thi der staar udtrykkeligt, at saa kan Værdien beregnes efter den nye Værdi. Hvis de har haft Udbytte i den Tid, Værdistigningen har været konstateret, har de betalt, men det er der, som sagt, ikke noget urimeligt i. Har Udbyttet ikke manifesteret sig, har de efter Lovforslagets Regler kunnet faa Henstand, og hvis Værdien helt forsvinder paa den Tid, Henstanden ophører, kommer de ikke til at betale.

A. C. D. Petersen: Den højtærede Finansminister siger, at *hvis* Beboerne har haft Udbytte af Værdistigningen o. s. v. Men hvilket Udbytte regner den højtærede Minister med? En Mand har købt en Ejendom paa Strib og beboet den i en Aarrække, og han har kun haft det Udbytte, at der gennem de periodiske Vurderinger stadig væk paa Grund af, at der er solgt Grunde ved Siden af, er indført en Værdistigning. Han har derfor stadig maattet betale Værdistigningsskat. Jeg forstaar ikke, at den højtærede Minister kan mene, at han kan faa Henstand. Han har betalt Afgiften under Værdistigningen; men nu kommer om nogle Aar det Tidspunkt, hvor Lille Bælts Broen flytter den centrale Interesse, og hans Ejendoms Værdi gaar da ned. Hvorledes Finansministeren saa kan bruge § 12 overfor dette Forhold, forstaar jeg ikke; men det kan jeg maaske faa nærmere Forklaring paa.

Finansministeren (Bramsnæs): Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen, at før man kan forstaa § 12, maa man have læst § 11, og det tror jeg ikke, det ærede Medlem har, for ellers vilde han have været fuldkommen klar over, at den Mand, der bor i sit eget Hus i Strib, saa længe han selv bebor det, selvfølgelig faar Henstand og aldrig betaler en rød Øre, før den nye Vurdering finder Sted. Saa det Tilfælde, det ærede Medlem omtalte, vil aldrig falde ind under Lovens almindelige Bestemmelser, det vil netop falde ind under Undtagelsesbestemmelserne. Hvis det ærede Medlem endnu en Gang vil læse § 11 og derefter § 12, vil det ærede Medlem se, at han maa give mig Ret.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen har Ordet for en kort Bemærkning.